

[Arbejdsministeren.]

ninger, som igangsættes efter denne lov, vil alle de beskæftigede stå tilmeldt de offentlige arbejdsanvisningskontorer som arbejds-søgende og kan som sådanne med meget kort varsel overføres til anden beskæftigelse i landbruget, boligbyggeriet eller industrien, alt efter som trangen er tilstede. Jeg vil gerne have lov til at fastslå ved denne lejlighed, at det også gælder med hensyn til de beskæftigelsesforanstaltninger, som er i gang nu, at alle de ved sådanne foranstaltninger beskæftigede stadig er tilmeldt de offentlige arbejdsanvisningskontorer som arbejds-søgende, og de skal altså med meget kort varsel afgå til arbejde i det private erhverv, når der er brug for dem der.

Derfor synes jeg, som jeg også sagde før, at det er beklageligt, at vi ikke kan opnå fuldkommen enighed om at gennemføre en lov med den normale arbejdstid. Det er ikke mindst langvarigt arbejdsløse, man tænker på ved denne lovgivning, og det er indlysende, at når en lønarbejder har været arbejdsløs i så lang tid, at han har omtrent udtømt sin arbejdsløshedsforsikring, så trænger han i allerhøjeste grad ikke alene til arbejde, men også til fortjeneste, og jeg synes nærmest, det er en meget dårlig behandling at forlange, at en mand, som har været langvarigt arbejdsløs, når han går i arbejde, skal nøjes med den fortjeneste, der flyder af, at man nedsætter den normale arbejdstid med en eller anden procentdel i overensstemmelse med de synspunkter, som det ærede medlem hr. Søren Andersen gav udtryk for. Man behøver i hvert fald ikke en sådan bestemmelse for at have adgang til at overføre arbejdskraft fra beskæftigelsesforanstaltningerne til de private erhverv, når der er brug for arbejdskraften der. Jeg vil meget indstændigt henstille til det ærede medlem hr. Søren Andersen at foretage en grundig undersøgelse af, hvorvidt der vil være mulighed for, at han kan give tilslutning til lovforslaget.

Det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen efterlyste svar på et spørgsmål om, hvorvidt der efter denne lov vil være adgang til at henvise lønarbejdere, som er fyldt 60 år. Det spørgsmål mener jeg i og for sig, det ærede medlem svarede sig selv på. Når der ikke er ansat aldersgrænse i loven, må det dog være underforstået, at man kan henvise alle arbejdsdygtige uanset alder, og det er jo rimeligt, da man ikke har adgang til aldersrente før det fyldte 65. år. Når man er arbejdsdygtig, kan man på lige linie med øvrige arbejdere komme i beskæftigelse i henhold til denne lovgivning. Jeg

vil gerne benytte anledningen til at gøre opmærksom på, at der vel findes en aldersgrænse i beskæftigelsesloven ved 60 år, men der er jo adgang til at give dispensation, og dispensation er gentagne gange blevet givet. Det ville jo være meningsløst at for-mene en lønarbejder, som er fyldt 60 år, og som trænger til arbejde, adgang til at komme i beskæftigelse, når han er fuldt arbejdsdygtig. Derfor er der også i beskæftigelsesloven givet adgang til at dispensere fra de 60 år, og det er gjort i adskillige til-fælde og bliver gjort, når det skønnes for-målstjenligt. Disse sagers afgørelse ligger iøvrigt hos de offentlige anvisningskontorer.

Med disse bemærkninger skal jeg endnu en gang anbefale lovforslaget til hurtig ved-tagelse.

Søren Andersen: Den højtærede arbejds-minister angiver som begrundelse for be-stemmelsen om arbejdstiden i dette lov-forslag, at det er samme arbejde, der er tale om, som i den såkaldte store beskæf-tigelseslov, men dertil er at sige, at karak-teren af lovene nu engang er forskellig, og det er en kendsgerning, at beskæftigelses-loven ofte benyttes, hvor arbejdsløsheden ikke er særlig stor.

I denne forbindelse siger man — og det gælder såvel det indlæg, som kom fra det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen, som de tanker, den højtærede minister var inde på nu sidst —, at vejen skulle ikke være særlig lang fra den kommunale myn-dighed til de mennesker, der mangler ar-bejdskraft. Nej, særlig lang er den vel ikke, og jeg kan med det samme også sige, at jeg har stor tillid til de folk, der sidder ude i kommunerne, men vejen er nu engang no-get længere. Man går ikke hen og standser et stykke arbejde, fordi der i det private erhvervsliv mangler 2—3, måske 4—5 mand i få dage. Derfor skal det være automa-tisk, sådan at det virkelig altid kan betale sig bedst straks at tage det arbejde, der i højeste grad er produktivt arbejde, arbejdet i erhvervslivet. Jeg tror nu ikke, at det, som det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen siger, alene er et teoretisk be-greb; det er og kan i allerhøjeste grad og-så blive et praktisk begreb.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen siger, at loven er ikke benyttet særlig meget trods den korte arbejdstid. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Svend Jørgen-sen, om han har nogen oversigt over nogle eksempler på, hvor meget mere loven ville være blevet benyttet, hvis der havde været fuld arbejdsuge.